

Genç Kalemler 'Antolojisi 2

“yürek sesleri”

Düzenleyenler

Alican SOFU & Enes BAŞAK

~ Giriş ~

“Yazmak emek ister ve her emek kendini göstermek ister.” Bu sloganla başladığımız Genç Kalemler Antolojisi isimli çalışmamızın ikinci kitabını yayınlıyor olmanın verdiği haklı gururla yolumuza devam ediyoruz. Gençlerin sesini duyurmayı parola edindiğimiz bu edebi ve ebedi yolda şiiri daha ileri taşımayı ve satır aralarında unutulmuşlukla yüz yüze bırakılmış cümleleri “şiir” olarak taçlandırmayı misyon edindik. Birbirinden farklı şairlerin aynı yürek sesiyle kucaklaşmaları ve aynı kader birliğinde buluşmaları elbette şiir ve yeni şairlerin yetişmesi adına önemli bir adım olarak edebiyat tarihinde yerini alacaktır.

Her kitapla daha profesyonelce ilerlediğimiz bu projemizde giderek artan bir katılımcı ve okuyucu kitlesi ile ilerliyoruz. Bu düşünce ile 3. kitabımızın ilk ikisinden çok daha iyi ve çok daha geniş bir kitleyle yayınlanacağı şüphe götürmeyen bir gerçektir. Bir yandan kitaplar çıkartarak, bir yandan da şiirleri seslendirerek oluşturduğumuz albümlerle bu konuda desteğimiz her zaman devam edecektir.

Ayrıca kitaplarımızda yer alan şairlerimizin bireysel çalışmaları için de desteğimizi sunarak kitabımızda bulunan herkesin kendi kitabını da çıkarması için elimizden geleni yapacağız. Böylelikle bir antoloji kitabında kendisini ve şiirlerini test eden katılımcılarımızın birer şair olma yolunda gösterdiği emeklere destek olarak Türk edebiyatına birer nokta misali verdiğimiz desteğin gururuyla yolumuza devam edeceğiz...

Şiirin hak ettiği değeri bir gün bulması dileğiyle...

Alican SOFU - Enes BAŞAK

Enes BAŞAK (Hekim - Şair – Antoloji Kurucusu)

Bir Çift Kanlı Küpe

Gecenin en karanlık anlarından biriydi, sessizliği bozan hastane telefonlarıyla birkaç hastanın inlemesinin birbirine karıştığı, can pazarı olmasa da sıhhat pazarında sinelerin müşteri olduğu bir andı. O an içeri giren bir siluetin feryatları herkesi kendisine yöneltti. Kucağında bir kız çocuğuyla bir kadın girdi içeriye, annesi olduğu o yüreğin çığlıklarından çoktan belliydi. Her yürek öyle haykıramazdı, her gönül o haykırıшта ahreti hatırlamazdı... Vicdan bir an sükût etmişti, zira yürek acısında sıra bir annedeydi...

Koşuşturmalar başladı, kanların her tarafa saçıldığı ve annenin “ne olur kızımı kurtarın” bağıışlarıyla herkes çocuğun yanına koştu. 4-5 yaşlarında, her tarafına kan sıçramış, gözlerinde şişlikler, üzerinde yırtık elbiseler ve kan içinde saçları vardı. Kan kırmızı saçlardan ayırt edilmesi zor bir küpe ve toka ise kendini çok sonradan fark ettirmişlerdi. Çocuğun elbiseleri çarçabuk çıkarıldı ve kurtarma işlemlerine başlandı. Damlayan her kan huzmesinin çıkardığı sesle yürek sızısı da şiddetleniyordu annede, çünkü dakikalar geçtikçe annenin yüzündeki solmalar da artıyordu... İlk işlemlerin bitmesinin ardından yaralar yıkanmaya başlanmış ve böylece kızın yaralanmasının şiddeti de daha net olmaya başlamıştı. Gözlerinde hangi rüya olduğu elbet bilinemezdi ama kokusuna bir annenin korkusu çoktan yerleşmişti... Köşede bir sandalyeye yığılmış olarak yaşlı gözleriyle kızından akan kan rengindeki suya bakıyordu. Sol eli göğsündeki acıyı hafifletemiyor, gözleri evlat yangınına kâfi gelemiyordu...

Trafik kazası sonucunda kırıkların olduğu yerleri saptaya bilmek için durumun ciddiyeti biraz giderilince çocuğa röntgen çekmeye başladık. Bunun için sedyeyle tomografi odasına doğru çocuğu götürmeye başladık. Sedyenin bir ucundan tutan annenin tavrı sanki bir son yolculuğa uğurlamaydı... Odanın önüne geldiğimizde içeride var olan hastanın çıkması için biraz beklemeye başladık. O

esnada asistan abinin gözü kızın küpelerine takıldı. Üzerinde metal bir şey kalmasın diye küpeleri çıkarmaya başladı. Bana verdiği küpeleri “annesine uzat” dedi. Avucumda kanlar içinde iki adet küpe... Uzattım anneye ama o uzatamadı elini... Gözleri ağlamaktan şişmiş, titreyen ellerini son gücüyle bana doğru yaklaştırdı. Avuçlarına bıraktığım kızının emanetleriyle eli kan içinde kaldı. Sustu... Ölüm sessizliğinin manasına büründü. Önce her tarafı kanlar içinde, gözlerini bile açamayan, kendisine cevap veremeyen, ebediyete uğurlamaktan korktuğu yavrusuna baktı. Sonra da avuçlarına... Onları kızına doğum gününde aldığını söyledi, “anne ölene kadar kulaklarımda kalacak bunlar” diye kızının sözlerini tekrarladı... Avuçlarını sıktı, başını öne eğdi, belki de kızına ait son parçayı tutuyordu ellerinde... “Ölümünden önce üzerinden aldığım son eşyan bu kızım” diyerek haykırmaya başladı:

“Ben sana cennet yuvası olamadım, ben sana O’nun emaneti gibi bakamadım. Ama sen yavrum, sen benim can kuşum; sen bana bıraktığın bu son parçanla ölene kadar beni ağlatacaksın... Babanın üç kuruş uğruna bu küpe uğruna can verdiği o günün üstünden daha bir yıl geçmeden sen de bana bunları bırakarak, bana babanın emanetini bırakarak çekip gidiyorsun! Selam söyle ona, emanetiniz benim O’na duamdır... Kan içinde kalan ellerim buna şahittir benim canım kızım...”

Ebediyete uğurlanan küçük bir beden ve ondan geriye kalan bir çift kanlı küpe... İnsan ölümün hasretinden bile ona dair bir parça ile O’na ulaşmaya çalışır. Ebediyete uğurlanan sevgiye bir parçayla sabretmeye çalışır... Peki ya sen... Peki bir gün ben de senin arkandan sığınacak bir şey ararsam ne yapacağım. Neyde senin kokunu alıp o günü, o şeb-i aruzu bekleyeceğim... Aslında biliyorum galiba... Evet biliyorum... Bana verdiğin ilk hediye ile O’na kavuşmayı beklerken senin için sabredeceğim. Bana verdiğin Kuran ile seni hasretle özleyeceğim... Kuran’da O’nu koklayarak ve o kokuda seni bularak geçirdiğim her gün sana ait bir dua olsun... Kavuşmak denilen hasretin anlamı bir çift kanlı küpe kadar gönülden olsun... Onlar kadar iman kokulu olsun...

Ölümün O Beklenen Arefesinde

Kalbimde suretin
 Hasretin manasını aldı
 Özlemindeyim bugünlerde
 Sevda denilen her gecenin
 Uykusuz saatlerindeyim
 Hani dakikası saat olan
 Sabahı ise olmayan
 Ve her tarafı yalnızlık kokan
 O soğuk günlerdeyim...

Saflığında yım
 Her istediğimde görememenin
 Ve her istediğimde o bakışlara kalem
 O sözlere kelam olamamanın

Senin saf sevginde
 Ben aşktan bir damlayım
 O damlada bile boğulan
 Sana âşık bir duadayım...

Hayranım sana sevgili
 Bir kediyi sevişine
 Bir güle hayat verişine
 Ve hiç anlam veremediğim
 O aşk dolu gülüşüne
 Hayranım sana sevgili
 Yazdığım her şiirde
 Beni bir kez daha ağlatmana
 Yüreğimdeki o damlayı

Gönlünde harlamana
 Hayranım ben sana
 En çok bugünlerde
 Göremediğim her günde
 Yüreğimin her titremesinde

Senin bir sesinle
Kendime gelmeme

Hayranım sana
Her sabahın ilk anında
Yine gönlüme düşmene
Gönlüme düşüp de

Yine şu sevgime
Gözyaşı teslim etmeye...
İsyanım yok elbet
Özlem yükü gönlüme
Bazen ağır gelir

Konuşur bazen nefsim
Laftan anlamayan
Seni her an arayan
O aşk dolu nefsim
Affet onu bırak
Bırak kendi haline

Sende seni bulsun
Sonra O'na koşsun
Bırak beni bazen
Aşkın teslimiyetine

Bırak beni sende
Bir ömür vermeye...

Bu aşk kaderimde
İnşallah ölümün
O beklenen arefesinde...